

KRATKE VSEBINE

LJUBEZNIŠKA SKUŠNJA

Nekega dne iz študentskih let sem se v pozni noči pijan kot le kaj vračal na dom. Ulice so bile izpraznjene ljudi, le svetilke so na vogalih svetile, bivši dež pa je dal tlaku bleščečo podobo. Ker sem bil mnogo popil, sem se moral tesno hišnih zidov držati, se jih oprijemati od časa do časa, da nisel pal.

Bila je najbolj pozna ura tistega dne in vsi ljudje so spali, nobeno okno ni bilo razsvetljeno. Jaz sem se počasi opotekal in včasih sem zastal in se zazrl v nebo ali v hiše, a zakaj, ne vem.

Tedaj sem zagledal pritlično okno neke hiše, kako je bilo s šibko svetlobo osvetljeno. Kar iz nagona sem šel proti njemu in nekaj korakov pred njim obstal. V oknu sem videl prekrasno dekle, kako sedi v beli, prosojni spalni srajci na postelji in si razčesava dolge rujave lase. Iz ustnic sem ji spoznal, da nekaj prepeva sebi. Jaz sem strmel v to neresnično lepoto in ničesar nisem mogel dojeti. V ustnicah je držalo zlato sponko na tako brezbrizni ali dražeči način, da me je val razburjene krvi zamajal.

Tedaj sem v svoji pijanski neumnosti šel trkat na njeno okenško steklo. To pa mi je bila usodna napaka, kajti steklo se je v hipu razdrobilo v tisoče drobcev, se sesulo in vakuum je s tako silo vdrl v sobico, da se je dekle razbilo ob njeni lastni steni in potem brez sleherne oblike, kakor oblak ležalo nad tlemi.

VMES

Nikoli si ne bi mislil, da lahko en človek tako vpliva na to, kako ti življenje poteka v samih čudaških podrobnostih.

Nekoč sem šel obiskat brata, ki je bil gozdni čuvaj in je imel majhno gozdno kolibo na robu srednje velikega smrekovega gozda. Najprej me je pot vodila sredi lepih pašnikov, po katerih so hodile ovce in jedle. Sonce je sijalo, nekaj oblakov je bilo in vse je potekalo po običajnih zakonih življenja. Tedaj pa, ko sem zavil med prve smreke gozda, se mi nasproti prikrade neki možak, ki mi začne groziti z dolgim ukrivljenim nožem. Previdno se ustavim na razdalji desetih metrov in premišlujem, kaj se bo zgodilo. On kar naprej maha s pipcem in me ledeno gleda ter se mi počasi bliža. Jaz se odmaknem za dva koraka, on se zopet za dva primakne. Najbolj me muči, da nimam nič denarja s sabo, da bi mu ga dal. Tedaj mi pri zadenjskem pomikanju neko drevesno steblo zastavi pot, da ni-

kamor ne morem. Misel, kako se bo vse skupaj končalo, se mi boleče zavrta v zavest. Ali me bo ubil?

Tedaj se v razdalji treh korakov razbojnik ustavi in me križemgledo ogleduje. Nato vzdigne nož, jaz pa pravim:

»Če me pustiš živeti, si zame največji strahopetec pod soncem.«

Ta psihološki pritisk ga za hip pripravi k razmisleku, ali ne za dolgo. Spet se nameri, da me zabode.

In tedaj, ko kaže, da sem že ves pogubljen, se po potki začne približevati moj brat in sekiro ima v roki. Situacija se v hipu izpreobrne na boljše. Razbojnik povesi roko in gleda brata, kako prihaja s sekíro. Ali brat, kot da mu nisem brat in kot da me ne pozna, gre mimo in žvižga. Pokličem ga po imenu Janko, ali dela se, da ne sliši in izgine za ovinkom.

In tat spet dvigne roko z nožem nadme in spet se začne mučna napetost.

KAKO IMAM JOŽEFA

Ravno sem sedel k zajtrku, ko je zvonec pozvonil in sem moral iti odpahiniti vrata. Nasproti mi je stal mož v delavni obleki in s torbo v roki.

»Dobro jutro, jaz sem mehanikar Jožef. Popravil bom ogrevalni stroj v vašem stanovanju.«

Presenečeno sem odvrnil: »To že, toda jaz vas nisem klical.«

»Res, ali jaz moram popraviti stroj v celi tej hiši, pri vas pa moram začeti, ker se pri vas stroj začne, kajti vi ste v tem pritličnem stanovanju.«

»Dobro. Potem pa prosim vstopite skozi vrata, pa pogledjte. Jaz vam še tega ne morem povedati, kje je stroj, ker se na te reči ne spoznam.«

»Če me lahko, prosim, peljete v kuhinjo, tam se do njega pride,« je mirno rekel in jaz sem ga peljal v kuhinjo. Tam je stal v kotu pralni stroj, ki ga je bilo treba odmakniti, pa so se v steni prikazala nekakšna vratca. Jožef se je nad ta vratca sklonil in jih začel odpirati. Izkazala se je odprtina v velikosti vratc. Tu je mehanikar počenil in začel pogledovati v temno odprtino. V istem trenutku je odprl torbo in iz nje potegnil nekaj orodja.

»Sedaj bi vas prosil, da mi pomagate priti v to luknjo. Je precej majhna.«

»Toda ali ni luknja premajhna, da bi vi šli skozi?« sem se čudil.

On ni nič rekel za odgovor in jaz sem mu začel pomagati, da bi prišel noter. Do pasu je bil kmalu izginil, le še pod pasom ga je bilo treba noter izriniti. Ravnal sem se točno iz njegovih navodil in previdno sem mu potiskal telo. Čudno je bil po nekaj minutah res ves noter in se mi zahvaljeval, da sem imel razumevanje. Potem je za nekaj časa izginil, jaz pa sem si prinesel stol poleg vratc in sedel zraven. Zaslišal sem, kako je mehanikar znotraj delal in rožljal z orodjem in požvižgaval popevko istega dne. Pela je o Mariji, ki je tako lepa, da si je nihče ne upa od blizu pogledati, kaj šele dotekniti. Srknil sem preostanek kakaoa, ki mi je preostal v skodelici in zamišljeno čakal, kaj bo. Žvižganje je ponehalo, rožljanje tudi in takoj nato se je v odprtini kazala Jožefova glava in on je rekel:

»Gospod, ali bi prišli sem noter?«